

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobkyně: **B. N. T.**, nar. X, státní příslušnost Vietnam, zast. Mgr. Závišem Löffelmannem, advokátem se sídlem Pařížská 68/9, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, obor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Křižíkova 12, 186 00 Praha 8, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 23.4.2014 č.j. KRPA-92550-39/ČJ-2014-000022,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Záviši Löffelmannovi se přiznává odměna 6.800,-- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž byla zajištěna podle ust. § 129 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. za účelem předání podle použitelného právního předpisu Evropských společenství (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013, kterým se stanoví kritéria a postupy

pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států). Doba zajištění je stanovena na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody, tj. od 6.3.2014.

Žalobkyně předně namítá, že její zajištění není přiměřené, neboť postačovalo mírnější opatření. Poukazuje na spisový materiál, ze kterého vyplývá, že se zdržovala v bytě, jehož adresu uvedla policejnímu orgánu. V jejím případě tak nebyly dány obavy z toho, že by utekla či jinak mařila práci policistů, kteří připravovali podklady pro její předání. Správní orgán v rozhodnutí poukázal na dotčené právní předpisy včetně tzv. Návratové směrnice, nicméně z rozhodnutí není zřejmé, zda uvedená ustanovení aplikoval na případ žalobkyně. Podstatné v daném případě je, aby byla vždy zkoumána proporcionalita uloženého opatření, což vyplývá nejen z čl. 15 Návratové směrnice a Úmluvy o ochraně lidských práv, ale i ze samotného zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně byla zajištěna a byla omezena její osobní svoboda, přestože z její strany nehrozilo žádné nebezpečí, že by na území ČR páchala trestnou činnost či jinak vážně narušovala veřejný pořádek. Jak vyplývá ze zákona o pobytu cizinců, správní orgán má pravomoc dle konkrétních okolností každého případu rozhodnout, zda zvolí nejprve zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území, tedy mírnější prostředek nebo pokud tento mírnější prostředek není vhodný, zda cizince zajistí. Aby nedocházelo ke zneužití správního uvážení, mělo by být rozhodnutí řádně odůvodněno. V případě žalobkyně správní orgán odůvodnil rozhodnutí mimo jiné tím, že její chování považuje za důkaz, že lze důvodně pochybovat o tom, že by dále nemařila či neztěžovala výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a to s ohledem na opakované nerespektování právních předpisů správních i soudních rozhodnutí. Podle názoru žalobkyně takové konstatování je nedostatečné. Zároveň nesouhlasí s tím, že žalobkyně nerespektovala uložená mírnější opatření, neboť z protokolu o ústním jednání vyplývá, že zde žalobkyně uvedla vážný důvod, pro který se nedostavovala ke správnímu orgánu.

Žalovaný ve věci vydal vyjádření, ve kterém uvedl, že rozhodnutím o správním vyhoštění č.j. KRPA-76385-15/ČJ-2014-000022 byla cizince vedle vyhoštění stanovena povinnost ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zdržovat se na adrese, kterou uvedla, každou změnu místa pobytu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit každou středu v 8 hodin na Policii České republiky, a to do dne vycestování z území České republiky. Toto rozhodnutí bylo žalobkyni za přítomnosti tlumočníka řádně oznámeno, přičemž jeho převzetí stvrdila svým podpisem. Žalobkyně v období, kdy měla plnit uloženou povinnost, jež spočívala v tom, že se měla a) zdržovat na hlášené adrese, přičemž případné změny hlásit policii a b) se dostavovat na určené místo v určený čas, tuto povinnost neplnila, když se ve dnech 26.2.2014 a 5.3.2014 nedostavila ke Krajskému ředitelství policie hl. m. Prahy, aniž by jí bránila překážka k tomu na její vůli nezávislá, a tudíž bylo správním orgánem přistoupeno dne 7.2.2014 k vydání rozhodnutí podle § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Nesouhlas žalobkyně s tvrzením, že v minulosti nerespektovala uložená mírnější opatření, není proto namístě.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.) a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Pro lepší orientaci v dané věci soud zrekapituluje podstatné okolnosti, které vyplynuly ze správního a soudního spisu. Rozhodnutím č.j. KRPA-76385-15/ČJ-2014-000022 ze dne

25.2.2014 bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění, kterým jí byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 3 roky. Současně jí byla dle ust. § 118 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb. stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a podle ust. § 123b odst. 1 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb. jí bylo uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování z území, jímž je stanovena povinnost zdržovat se na adrese, kterou uvedla, každou její změnu oznámit následující pracovní den na policii a pravidelně se osobně hlásit každou středu v 8 hodin na Policii ČR. Až do dne odjezdu ze záznamu o dodržování zvláštního opatření dle ust. § 123b zák. č. 326/1999 Sb. a úředního záznamu vyplývá, že žalobkyně opakovaně nedodržela stanovené opatření a nedostavila se ke správnímu orgánu dne 26.2.2014 a dne 5.3.2014. Do protokolu dne 7.3.2014 žalobkyně uvedla, že dne 26.2.2014 se nedostavila na policii z důvodu, že neznala cestu a trpí nevolností při cestování. Po Praze cestuje pouze pěšky, na vzdálenější místa necestuje. Cestuje jen z domova do tržnice, kde pracuje. O pomoc při cestě na policii nikoho nepožádala, protože všichni mají své zaměstnání a nemohou jí pomoci. Telefonicky se z nedostavení na policii neomluvila, protože neovládá český jazyk. Správní orgán zjistil, že žalobkyně v minulosti žádala o udělení mezinárodní ochrany ve Slovenské republice. Dne 21.3.2014 žalovaná obdržela oznámení o průběhu řízení podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kdy dne 20.3.2014 byla podána OAMP MV ČR žádost o přijetí zpět na základě EURODAC hitu do Slovenské republiky. Dne 14.4.2014 OAMP MV ČR obdržel souhlas slovenské strany s převzetím žalobkyně zpět na své území.

Zajištění cizince je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, ústavou a Listinou a v neposlední řadě s Úmluvou, již je Česká republika vázána.

Za podstatnou otázku pro posouzení soud proto považuje, zda žalovaný dostatečným způsobem zvážil a odůvodnil, zda v případě žalobkyně nestačilo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Čl. 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES tzv. návratové směrnice byl do českého zákona o pobytu cizinců implementován v podobě nových ustanovení § 123b a § 123c a to zákonem č. 427/2010 Sb. s účinností od 1.1.2011. Podle těchto ustanovení jsou zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve stanovené lhůtě policii stanovené, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizince, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území.

Zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území představuje jistě mírnější donucovací opatření než zajištění cizince. Zákon zde dává správnímu orgánu pravomoc dle konkrétních okolností každého případu rozhodnout, zda zvolí nejprve zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území, tedy mírnější prostředek, nebo pokud tento mírnější prostředek není vhodný, zda cizince zajistí. Posouzení vhodnosti použití institutu uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by pak mělo vždy předcházet rozhodnutí o zajištění cizince a správní orgán by měl svou úvahu o důvodech, proč přistoupil přímo k zajištění cizince uvést v rozhodnutí o zajištění cizince. Soudní judikatura je ustálená v tom, že nestačí pouhé konstatování o tom, že mírnější opatření není možné uložit s odkazem na dřívější protiprávní jednání cizince. Otázkou, zda správní orgány musejí uložení zvláštních

opatření posuzovat také v případě zajištění dle § 129 zákona o pobytu cizinců, se již zabýval také Nejvyšší správní soud a to konkrétně v rozsudku ze dne 18.10.2012 č.j. 7As 107/2012-40. NSS mimo jiné uvedl: *„V případě zajištění cizince za účelem jeho předání podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců je nutno dát přednost výkladu, který bude souladný s čl. 15 návratové směrnice a také s čl. 8 Listiny a čl. 5 Úmluvy. Lze proto shrnout, že před zajištěním cizince za účelem jeho předání je správní orgán povinen zvážit využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců.“* Lze uzavřít, že bylo povinností žalovaného vyjádřit se v napadeném rozhodnutí k otázce, proč se v případě žalobkyně jeví mírnější donucovací prostředky ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jako neúčinné či neaplikovatelné. Jakýkoliv jiný postup by byl neslučitelný s čl. 15 odst. 1 návratové směrnice.

V posuzovaném případě je tedy nutno zodpovědět, zda žalovaný výše popsané povinnosti dostál či, jak tvrdí žalobkyně, nikoliv. Soud v tomto směru dospěl k závěru, že námitka žalobkyně není důvodná. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí neomezil na pouhé obecné konstatování, ale popsal a náležitě zdůvodnil důvody, na jejichž základě považuje využití mírnějších opatření v případě žalobkyně za nedostatečné. Zmínil zejména skutečnost, že žalobkyni byla rozhodnutím o správním vyhoštění stanovena povinnost ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zdržovat se na adrese, kterou uvedla, každou změnu místa pobytu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit každou středu v 8 hodin na Policii České republiky. Žalobkyně však tuto povinnost neplnila, když ve dnech 26.2.2014 a 5.3.2014 se ke Krajskému ředitelství policie hl. m. Prahy nedostavila, aniž by jí v tom bránila překážka k tomu na její vůli nezávislá. V daném případě lze proto konstatovat, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal s úvahou, proč přistoupil k zajištění žalobkyně. Tvrzení žalobkyně, že má problémy s cestováním dopravními prostředky a z tohoto důvodu se nemohla dostavit na Policii ČR tak, jak měla uloženo rozhodnutím o vyhoštění, považuje soud shodně jako žalovaný za účelové.

S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Žalobkyni byl soudem ustanoven právní zástupce pro řízení ve věci. Náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8 s.ř.s.). Náklady spočívají v odměně za 2 úkony (§ 11 písm. b), d) vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.1.2013) právní služby v částce 3.100,-- Kč za jeden úkon, celkem 6.200,-- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů v částce 300,-- Kč za jeden úkon, celkem 600,-- Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Právní zástupce není plátcem DPH, a proto se zmíněná částka nezvyšuje o hodnotu příslušné daňové sazby.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. července 2014

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně